

..תמיד פונים אלי אנשים זרים ברחוב, בחנות, בכל מקום.

לרוב זה אחי'א, אבל לפעמים יש גם הערות מעליבות.

„כשמדתי לסיים את השירות הצבאי, חשבתי להמשיך בקריינות בקול ישראל, כעבודה נוספת ללימודים באוניברסיטה. באותה תקופה התחילה גם הטלוויזיה לחפש קרייניות.

„הידיד שלי היה אותי לבחירות ברדיו אמר לי: טיפשה, תנסי גם בטלוויזיה, מה איכפת לך?”

„זכרתי כמה גרוע אני יוצאת בתמונות. אז עוד לא ידעתי שמצלמת הטלוויזיה שונה ממצלמה רגילה. בכל זאת ניצלתי את ההזדמנות שאני בירושלים, ונכנסתי

„שלחתי אותו בעקבות מודעה שהתפרסמה בעיתונים, שבגליצה"ל מחפשים קריינים, היא נזכרת. „לא היתה לי כל סיבה להאמין שאתקבל. מעולם לא גיליתי כשרונות מיוחדים בתחום הקריינות או הדרמה. לכן גם לא האמנתי שיש לי סיכויים. שלחתי את המכתב יותר בשביל ספורט, מאשר ברצינות.”

היא התקבלה. היא הספיקה עוד לסיים טירונות ולהשתתף שבוע בקורס מ"כים. משם, נלקחה על-ידי גליצה"ל. מכאן והלאה, החל הכרזר להתגלגל מעצמו.

יגיד לי משהו. בדרך-כלל, אי אפשר לי הגיד שזה לא מחמיא. לפעמים, שומעים גם הערות מעליבות. „כשהתחלתי לצאת עם אריה, כל ההתחשיות סביבי היו מרגיזות אותו. הוא רצה לצאת איתי לבד, לא עם קהל. עם הזמן, הוא התרגל.”

ללא

שאיפות

כשהיה ברור שהיא אריה עומדים להינשא, הפכה לנושא לבדיחות בין חברים: „כולם עבדו עלי בגלל השם החדש שיהיה לי, ספרה השבוע בדירתה הזמנית. „אחרי השר מה יש לך גברת לזין — זה כבר לא כליכך פשוט להיות גברת לזין בישראל. מילא, מתרגלים.

„אני לא נערצתוהר, ומעולם לא הייתי עד נישואי. סדר-היום שלי דמה לסדר-היום של כל סטודנט רגיל באוניברסיטה בירושלים. שחוף מלמוד הוא גם עובד. כבוקר הייתי יוצאת לאוניברסיטה. למדתי בחוג לאמנות. אם באותו יום הייתי עובדת, הייתי הולכת אחרי-צהריים למספרה או לבוטיק, לבחור לי חולצה. לטלוויזיה יש הסכם עם כמה בוטיקים, שנותנים לקרייניות חולצות לצורך ההופעה בלבד. משם הייתי הולכת לטלוויזיה.

„מיד עם סיום התוכנית, הייתי חוזרת הביתה. מסיבות סוערות, חייבוהמה — זה מעולם לא היה התחום שלי.

„היום סדר-היום שלי קצת מבלבל, כי אני נשואה טרייה. אבל אני מקווה שיהיו לי חיי משפחה נורמליים, חוץ מהעובדה שכל שני ערבים בערך יישאר בעלי לבדו. מה יש? כל בעל אוהב להתפרפר מאשתו ערב בשבוע. או לבעלי יהיו שני ערבים? הקאריירה של דליה התחילה ב-מקרה. ממש בלי כוונה.

היה זה בעקבות מכתב ששלחה לגליצה"ל לפני חמש שנים.

דליה בתקופת שירותה בקריינות בגליצה"ל, עם ידיד טכנאי הקאריירה שלה כקריינית התקדמה בקלות רבה. גם ברדיו וגם בטלוויזיה הצליחה מייד במיבחנים, התגלתה כמוצלחת בתפקיד והתקבלה לעבודה.

הקריינית

גם לטלוויזיה. „ושוב, להסתעפה, נפתחו בפניה כל הדלתות — בלי שתצטרך לנקוף אצבע. היא הזמנה לקורס קריינות של הטלוויזיה מיד לאחר מיבחני הנסיון.”

הברווזון

המכוער ניצח

את התקופה היא זוכרת כתקופה של היסטוריה וחוסר ביטחון. מספרת דליה: „היינו חמש בנות בקורס. ארבע יהודיות כמו יהודית סולה וישראלה מור. רק אני הייתי הברווזון המכוער.

„היינו קוראות סקסטים לפני המצלמה, ואריה אורגד היה מקליט אותנו. אחר היינו רואות עצמנו על המסך, ומתקנות שגיאות. „הן היו כולן יפות, נשיות, וזהרות. ואני, למרות שהייתי הקריינית הטובה מכולן, לא רק שלא הייתי יפה כמותן — כל ההופעה שלי היתה נוקשה.

„עד כדי כך, שביקשתי מאורגד שלא יראה את כולנו ברציפות, כי הרגשתי גורא כשראיתי את עצמי אחריהן.

אף על פי כן, היא היחידה מכולן ששרדה על המסך הקטן. למה? היא מתחייבת, ב-גילוי-הלב חסר הגינונים האופייני לה:

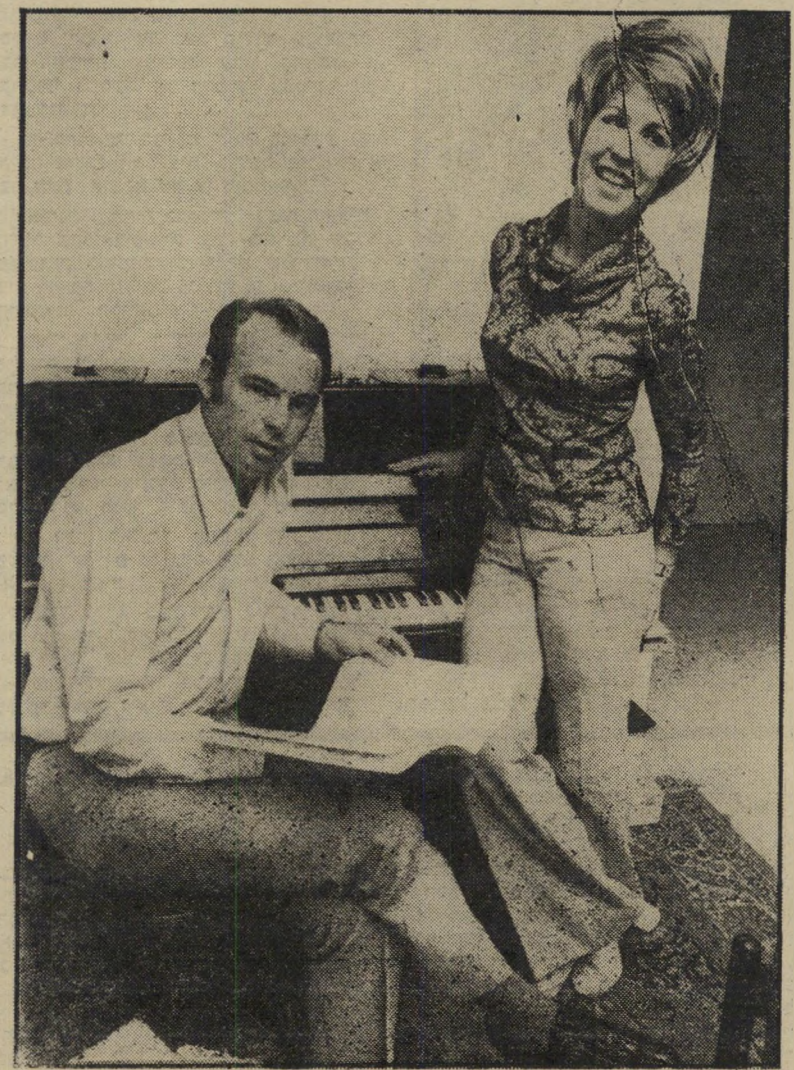
„באמת שאין לי הסבר. זאת תוצאה של החלטת הקהל — ושלנו בלבד. כי קרייניות שמתקבלות עליה תגובות שליליות — לא יכולה להמשיך בעבודה הזאת.

„לא שלא היו לי הבלי-לידה. זה לקח כמה חודשים של תגובות פושרות, עד שקיבלתי את האוקיי. הסופי של הקהל. כנראה שהוא מעדיף סימטיות וחביבות, על המסך, מאשר יופי וזהר.”

אומרת דליה: „אני מאלה שלוקחות את העבודה ברצינות. למרות שכבר שנים שאני במקצוע, אני מקפידה לפני כל הופעה לבדוק אם השיעור מסודר. ואם אני לא מופיעה יום אחר יום ברציפות, אז לפני כל הופעה אני הולכת לספר.

גם את החולצות אני בוחרת בקפדנות. במיוחד לגבי הצבעים. כי לא כל צבע נראה טוב בטלוויזיה.

„להתאפר אני מעדיפה בעצמי. כי אני מרכיבה עישות-מגע, וכשהמאפרת נוגעת לי בעיניים, אני תמיד פוחדת. ככה אני גם לא יכולה לבוא בשענות לאף אחד, אם אני לא נראית טוב ביום מסויים — וזה מונע ריבים.”

דליה לא מבינה באלקטרוניקה ובעלה לא מבין בקריינות, אך שניהם מבינים — ונהנים — מאותם סוגים של מוסיקה, ומדברים משותפים רבים נוספים. אומרת דליה, שתיעדר מהבית שני ערבים בשבוע, בהם היא מופיעה בטל-וויזיה: „כל בעל אוהב להתפרפר מהבית ערב אחד בשבוע. לבעלי, יהיו שני ערבים.”

עקרת-הבית

למחרת נישואיה, כבר עמדה דליה מזור במטבח ורחצה כלים כעקרת-בית לכל דבר. המטבח הוא מטבח דירת-הרווקים של בעלה, בה יתגורר רר בני-הזוג לזין עד שתושלם דירתם.

הילדה

כבר כילדה, ניתן היה לה הכיר בדליה מזור, בת הארבע בניצניו של החיוך המפורסם.

(המשך מעמוד 27)

דליה מזור איננה יפהפיה וזהרת. היא הטיפוס הקלאסי של הנערה המצויה — או, ליתר דיוק, כפי שהנערה המצויה היתה רוצה להיראות: שיער בלונדי קצר בתספורת מודרנית, אך סולידי. עיני תכלת. חיוך הביב ונעים.

עור

של פיל

כאשר התפרסמה ברחבי המדינה, גרמה הופעתה האישית אכזבה לרבים ממערי ציה: „זאת היא בסך-הכל?” נזקקות עד היום הערות אחריה בעונה ברחוב. „איך עשו אותה כליכך יפה בטלוויזיה?” „זה היה כליכך מעליב בהתחלה.” נזכרת דליה, „שלפעמים הייתי מוכנה לפרוץ בבכי, שם ברחוב. זה לקח זמן עד שגידלתי עור של פיל.”

צרה אחרת של פירסומה הרב: היעדר פרטיות. מספרת דליה, „לגבי שחקני קולנוע, אנשים מרגישים איזה דיסטנס. הם לא יפנו לשחקן קולנוע באותה קלות שהם פונים לאדם המוכר להם מהטלוויזיה. כי לקולנוע הולכים, רואים את הסרט, וחוזרים הביתה. ואילו קריינית טלוויזיה מתארת בחדר-השינה שלהם. „כמעט לא קורה, משוכ כך, שאני נכנסת לתנות או הולכת ברחוב — שמישהו לא